

Het Woud der Verzinsels

De weg naar de ondergang

P.G. Donck

Met illustraties van Kitty van Gageldonk

Colofon

Titel: De weg naar de ondergang. Deel 1 uit de reeks 'Het Woud der Verzinsels'

P.G. Donck © 2025

Verschenen: November 2025

Omslag en tekeningen Kitty van Gageldonk

Schilderij op omslag: 'Sprookjesbos' origineel 61 x 40 cm.

Website: www.kittyvangagaledonk.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 25.10.27

ISBN/EAN: 978-94-6266-784-6

NUR: 280

Beboudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervaelvondigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan al degenen die worden
onderdrukt door dictators en tirannen.
Dat iedereen in geluk mag leven in een vrije wereld.

P.G. Donck

INHOUD

Hoofdstuk 1: Het verboden park	9
Hoofdstuk 2: De dag van het ongerijmde	18
Hoofdstuk 3: Wat zegt een naam?.....	23
Hoofdstuk 4: De donkergekleurde man	29
Hoofdstuk 5: Bezoek.....	35
Hoofdstuk 6: Track en trace	42
Hoofdstuk 7: Moeders verdriet	49
Hoofdstuk 8: Huiswerk	55
Hoofdstuk 9: De nachtelijke tocht.....	60
Hoofdstuk 10: Het rijtuig	66
Hoofdstuk 11: Ellende in het Woud.....	70
Hoofdstuk 12: De aanval op de Woudstag.....	76
Hoofdstuk 13: Overredingskracht.....	82
Hoofdstuk 14: Het vergeten document	88
Hoofdstuk 15: Het lege gebied.....	94
Hoofdstuk 16: De lege vlekken.....	99
Hoofdstuk 17: De kristallen glazen.....	105
Hoofdstuk 18: Naar het Woud der Verzinsels	112
Hoofdstuk 19: Het Gebied der Verzwinding.....	117
Hoofdstuk 20: De plaloriumzaag	123
Hoofdstuk 21: De Bruxa's	129
Hoofdstuk 22: Zorgen om Treurniewel.....	135
Hoofdstuk 23: De handspiegel.....	140
Hoofdstuk 24: De Vlake van de Holle Diepten	147
Hoofdstuk 25: Het oude kasteel.....	153
Hoofdstuk 26: De Gracht van Weemoed	158

Hoofdstuk 27: Een jaloerse verschijning	163
Hoofdstuk 28: Ammoniak	168
Hoofdstuk 29: De ondoordringbare tuin.....	173
Hoofdstuk 30: Zure klauwen	179
Hoofdstuk 31: Neutralidingessen	185
Hoofdstuk 32: De salandrio.....	193
Hoofdstuk 33: De groene bol.....	199
Hoofdstuk 34: De Negen Heuvels der Verschrikking.....	207
Hoofdstuk 35: Strokals	215
Hoofdstuk 36: De grotkamer	221
Hoofdstuk 37: De gerasterde helmen	227
Hoofdstuk 38: De grotgang.....	234
Hoofdstuk 39: De Guizel.....	240
Hoofdstuk 40: De enorme haard	248

Hoofdstuk 1: Het verboden park

‘Hé, vieze gluurder, laat je zien als je durft!’ riep Niksniewel. ‘Zeker mijn lange rode haren nog lelijker aan het turen,’ kwam er fluisterend achteraan.

Het groene gebiedje waar Niksniewel zich ophield was verboden, net als elk natuurgebied. Ze was vroeg vandaag en was tot nu toe de enige van hun groepje van vier; ze had hier met haar vrienden afgesproken. Aan de overkant van het watertje – zo groot als een flink plein – dacht ze bewegingen te hebben gezien, niet veroorzaakt door wind. Daar bewoog die ene struik te wild voor.

Niksniewel bleef ernaar staren. Het intussen stil geworden groen leek geschrokken van haar stem, dat moest het zijn, en bewegingsloos als een detail van een schilderij leek de struik met paarse bessen haar stilletjes te bespioneren.

‘Het is vast niets bijzonders,’ zei Niksniewel zacht. ‘Die verdomde Machtie ook.’

Het raakte haar dat je nergens meer kon rusten, lopen, springen en ga zo maar door, zonder achterdochtig te worden.

Aan de kant van de plas, naast een sliert takken van een treurwilg, plofte ze in het gras, gooide haar volle schooltas tegen de stam en wroette steentjes los die voor haar lagen. Steeds opnieuw gooide ze er eentje naar een tak van een drijvende boomstronk tussen waterplomp. Elke worp was raak.

Na haar achtste voltreffer liet Niksniewel zich achterovervallen. De eerste zonnestralen hadden zich zojuist boven de horizon uitgeduwd, bladeren wiegden zachtjes in de wind en het suizen leek Niksniewel bijna te vragen om vaker langs te komen om dit verwilderde park te bekijken. Maar wat graag, al was voorzichtigheid geboden. Een volgeling van president Machtie kon overal op de loer liggen; op plaatsen waar je gewoon argeloos langsliep, kon onheilspellend grauw zich verborgen houden. Een van de vele schaduwkanten die hun samenleving kende.

Waarschijnlijk zaten de wortels van die ene struik aan touwtjes en zat ergens een half slapende handhaver er zomaar aan te trekken, om een ongehoorzame inwoner een boom in te jagen, en wel op deze plek: de treurwilg achter haar. Ach, ze verzoon maar wat. Nee, de kans dat Niksniewel zou worden betrapt dat ze op dit vroege tijdstip dit afgezette park was ingegaan, was te verwaarlozen.

‘Hoi Niksniewel. Je bent vroeg vandaag.’

De stem van Zwaardie, haar beste vriend, klonk vanachter een boom. Meteen sprong ze op.

‘Blij dat je er bent. Heb je de anderen al deze kant op zien komen?’ wilde Niksniewel weten.

‘Nee, jij bent laat, slaapkop.’

Gewoonlijk liepen ze samen naar hier. Maar Zwaardie stond wel vaker niet klaar op de afgesproken plek; hij was innig bevriend met zijn bed, vooral in de ochtend.

Zwaardies branieachtige gezicht en zijn gespierde lichaam pasten helemaal niet bij zijn naam. Verre van dat. Als er iemand niet te zwaar was dan was hij het wel. Dat was goed te zien. Hij had eenzelfde donkerblauw schooltenuue als Niksniewel, met dat verschil dat hij een broek en zij een rok droeg. Dit jaar had de schoolleiding de kleding vervangen en nu al was zijn jasje te krap, het zag eruit alsof een grote beer een kinderjasje draagt.

Niksniewel stond met haar hand boven haar ogen een groepje ganzen te bekijken, toen ze hem iets hoorde zeggen.

‘Huh... sorry, ik verstond je niet,’ zei ze.

Hij grinnikte. ‘Makkelijk praten. Ik zit hele dagen zwetend achter de boeken, en jij haalt nóg goede punten terwijl jij dromerig naar het plafond van je slaapkamer staart, met de boeken onder je kussen.’

‘Dat zeg jij. Ik blink nergens echt in uit en dat weet je. En met het plafond heb ik niets. Het moet hoognodig gelatext worden.’

Zwaardie wreef zijn hand door Niksniewels rode haren en trok haar naar zich toe. ‘Kijk, dat je naam Niksniewel...’

Hij grinnikte. ‘Makkelijk praten. Ik zit hele dagen zwetend achter de boeken, en jij haalt nóg goede punten terwijl jij dromerig naar het plafond van je slaapkamer staart, met de boeken onder je kussen.’

‘Laat maar, jij zal dit deel van natuurkunde wél begrepen hebben. Het proefwerk van morgen... Ik zie ertegenop.’

‘O dat... Nog niet naar gekeken. Ik heb nog een hele dag,’ zei Niksniewel.

‘Een hele avond, bedoel je. Een avondje.’

‘Kom op Zwaardie, je klinkt alsof het jou niet zal lukken. In welk vak ben je nou écht slecht?’ Ze liep naar hem toe en trok hem dicht naar het meertje. ‘Wat was je laagste cijfer van je overgangsrapport naar de vierde van vorig schooljaar?’

‘Een acht,’ antwoordde Zwaardie.